

Från Afrika till Afrika. I Ecuadors största stad, Guayaquil, arbetar Combonimissionen med att hjälpa den svarta befolkningen som under lång tid varit diskriminerad och ofta lever i stor fattigdom. Genom att anknyta till afrikansk kultur, bland annat i form av musik och dans, vill man stärka identiteten hos slavättlingarna – många av missionärerna är själva från Afrika.

Combonimissionärerna hjälper slavättlingar i Ecuador

I Ecuador finns en miljon slavättlingar som ännu är starkt diskriminerade. De lever ofta i social misär och saknar helt tillit till myndigheter och vita. Men det finns hopp. I Guayaquil jobbar en grupp Combonibröder från Afrika ute i stadens mest utsatta områden.

Trots att den svarta slavhandeln upphörde under sent 1800-tal har det tagit lång tid för svarta att få samma rättigheter som vita på de amerikanska kontinenterna. I Ecuador, i Sydamerika, har svarta varit hänvisade till ”lägre” sysslor som hushållerskor, kockar och andra lågt betalda servicearbeten. De har inte tillåtits gå i college eller arbeta inom

administrativa yrken. Det är inte förrän de senaste åren som de fått samma rättigheter och möjligheter som övriga invånare.

Men efter att ha diskriminerats under väldigt lång tid tar det tid att resa sig upp. En stor del av den svarta befolkningen i dagens Ecuador bor i perifera områden med stora sociala problem och

Aboudou Albert från Togo är en av comboni-bröderna som arbetar med att hjälpa Ecuadors många svarta slavättlingar. Hans afrikanska ursprung hjälper honom att nå den svarta befolkningen, som har dålig erfarenhet av vita.

Norma Gladys har besökt combonicentret under många år och det har blivit som ett andra hem för henne. Hon hjälper bröderna att stötta och uppmuntra svarta ungdomar i staden att utbilda sig och inte acceptera diskriminering.

*Jesus sade till dem:
"Gå ut överallt
i världen och
förkunna evangeliet
för hela skapelsen."*

(Mark 16:15 – Combonimissionens ledord)

hög kriminalitet. I landets största stad Guayaquil finns "svarta" stadsdelar dit inga vita frivilligt beger sig. Det finns risk för att de inte kommer tillbaka ut igen. De svarta har helt enkelt ingen tillit till vita människor.

Det kan ibland verka hopplöst när man ser vilka problem historien har skapat men det finns kreativa människor som hittar nya lösningar. Några av dem gör service vid den katolska Combonimissionen i Guayaquil. Combonimissionens verksamhet, som idag finns spridd över hela världen, var från början inriktad på att hjälpa afrikaner och, om möjligt, genom afrikanerna själva. Och det är just vad missionen i Guayaquil gör. Bröder

från Afrika gör service vid Combonimissionen och de ger sig ut för att skapa kontakt i de mest utsatta områdena.

– Det är lättare att identifiera sig med en annan svart person, så vår hudfärg blir ett inträde till deras värld. Inte ens vår präst Enzo Balasso, som är från Italien och vit, hade lätt att vinna förtroende när han började sitt arbete här för närmare 25 år sedan. Det spelade ingen roll att han var präst, han var vit och de här människorna har inga goda erfarenheter av vita, säger broder Aboudou Albert.

Men idag har missionen arbetat upp ett visst rykte och många litat även på Enzo. Centret bjuder in till vanlig med-

mänsklig gemenskap, och man arrangerar olika aktiviteter, som exempelvis datalektioner. Med jämna mellanrum ordnar man även musik- och danstillställningar, eftersom det är en viktig del av den afrikanska kulturen. Idag är det omkring 300 personer som mer eller mindre ofta besöker centret.

– En viktig insats i vår service är också att besöka fängelser, säger Aboudou.

Aboudou Albert är 41 år, kommer från Togo i Västafrika, och gör service på Combonimissionen i Guayaquil sedan fyra månader tillbaka. Han gick med i Combonimissionen för 18 år sedan och har verkat som broder och missionär i Tchad, Ghana, Italien, och nu i Ecuador. Han berättar att missionen vill stärka människor genom hoppet från Gud så att de kan skapa sig ett bättre liv.

– Därför studerar vi också psykologi under de 10 år som vår utbildning pågår, och sedan väljer vi mellan att bli broder eller präst. Oavsett vilket, så lever vi efter samma löften, fattigdom, kyskhet och lydnad, säger Aboudou.

På missionen i Guayaquil finns idag tre bröder från Afrika och så prästen Enzo Balasso från Italien.

Norma Gladys är en av Combonimissionens regelbundna besökare sedan

S:t Daniel Comboni och Combonimissionen

Född: 1831 i Italien
Död: 1881 i Sudan
Helgonförklarad: 2003
Firingsdag: 10 oktober

Daniel Comboni kände tidigt en stark kallelse till att bli präst och för att sprida evangeliet till Afrika. Han ville framför allt att afrikaner skulle bli missionärer bland sitt eget folk, hans motto

var därför "att rädda Afrika med Afrika". Han dog av sjukdom och svåra umbäranden endast 50 år gammal.

Combonimissionärer finns idag i omkring 40 länder där de verkar bland de allra fattigaste och mest marginaliserade. Ordern har cirka 4 000 medlemmar (präster, bröder, systrar och lekfolk) och det officiella namnet är *Missionarii Comboniani Cordis Jesu (MCCJ)*.

Där alla får vara med. När Joffre Morales, endast 22 år gammal och en av centrets många besökare, skulle måla Jesu sista måltid lät han både svarta och ljushyade sitta vid samma bord.

närmare 10 år. Hon säger att centret betyder väldigt mycket för henne. Att det är som hennes andra hem.

– Jag delar livet med andra här precis som i mitt eget hem. Vi har roligt, vi dansar och skrattar, men vi hjälper också andra. Vi pratar med ungdomar som kommer hit, försöker uppmuntra dem att gå i skolan, och vi besöker människor som har det svårt.

– Vi delar med oss av vad vi har fått här på centret, vi berättar om det broder- och systerskap vi har, om att vi alla är lika och att ingen ska diskrimineras på grund av hudfärg, för att Gud älskar oss alla, säger Norma.

Enligt Norma så handlar allt på Combonicentret om kärlek.

– Jag är väldigt stolt över att vara medlem av det här centret.

På Combonicentret får besökarna lära sig att inte acceptera diskriminering och hur de ska hantera den. Det finns en föreställning att svarta människor är våldsamma och tjuvaktiga och bröderna lär ut hur man ska bemöta det.

– Man behöver lära sig om sin identitet och vara stolt över den, och det har jag fått göra här. Och jag har fått lära mig om mina förfäder och deras kultur, säger Norma.

Just att lära sig om förfädernas kultur och idévärld är viktigt eftersom den i allra högsta grad är en del av människornas liv än idag.

– Och den är en del av Afrika, säger Aboudou.

Men de svartas historia är fortfarande som öppna sår enligt Aboudou och de flesta föräldrar vill inte prata med sina barn om sin bakgrund eftersom det är förknippat med skam.

– Men man måste öppna sårerna för att kunna läka dem. Vi vill lära människor att förlika sig med sin historia, acceptera den och gå vidare. Det är också viktigt att se på det dubbla förtryck som många lever under, först från de vita och sedan från sina egna. Våld inom familjen är tyvärr mycket vanligt.

Jag frågar Aboudou om han aldrig är rädd då han måste vara ganska utsatt,

Ecuador

Befolkning: 15 miljoner

Huvudstad: Quito (2,7 miljoner)

Självständighet: 1822 från Spanien, 1830 från Storcolombia.

Religion: 74 % katoliker, 10 % protestanter, 8 % ateister, 8 % övriga

Landet har tre skilda klimatzoner: kustslätten, Andernas nord-sydliga bergskedjor, samt låglandet öster om bergen. Bergskedjorna har toppar upp emot 6 000 m och 30 stycken vulkaner, varav flera är aktiva.

Till landet hör Galapagosöarna, kända för jättesköldpaddor och ett unikt fågelliv med 1 600 arter.

Ecuador var en del i Inkariket och Quito var under en period huvudstad för riket.

Det finns drygt 1 miljon ättlingar i Ecuador till de afrikanska slavar som spanjorerna förde med sig från och med 1500-talet.

men han säger att han har gått igenom för mycket.

– Under tiden i Tchad blev jag överfallen tre gånger, och en av gångerna blev jag misshandlad. De tog min motorcykel, mina kläder, och lämnade mig helt naken. När jag var i Columbia och studerade teologi blev jag rånad av bandidos. Så rädd, nej, inte längre.

Däremot berättar Aboudou att han känner sig trött.

– Vår uppgift är svår och påfrestande. Ibland sover jag dåligt. Och jag har varit borta länge, jag saknar mitt hemland.

Även en broder är inte mer än människa.

Text: Anna Sternefeldt

Foto: Anna Sternefeldt och Combonimissionen Guayaquil